

1^{ος} Άγιοι Κολλυβάδες

□□□□□□□□□□□□□□□□

Έκκλησιαστική Επιθεώρησης Όρθοδόξου Πίστεως, Ζωής και Όμολογίας

-----Στοιχεία
συμφώνως τῷ Νόμῳ: ἰδιοκτήτης, ἐκδότης,
διευθυντής: π. Νικόλαος Δημαρᾶς Δρ. Ν.
Διεύθυνσις: Βαρδακουλᾶ 47, πάροδος 3,
30300 Ναύπακτος. Τηλ.: 26340/31805 ἢ 22179
(Τιμὴ φύλλου τυπογραφείου: 30 λεπτά)

**Ὁκτώβριος-Νοέμβριος-
Δεκέμβριος 2003**

“Εκκλησία -σχίσμα-παραсуναγωγές”

Εἰσήγησις στό Δ' Πανελλήνιο
Ἱερατικό Συνέδριο
τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Τρίτη 8/21-10-2003
π. Νικολάου Δημαρᾶ

1. Ποιό εἶναι τό γνώρισμα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας;

Τί εἶναι ἡ Ἀποστολική διαδοχή;

2. Εὐσταθοῦν οἱ κατηγορίες τῶν Νεοημερολογιτῶν γιά τήν ἀντικανονικότητα τῶν χειροτονιῶν ὑπό δύο Ἐπισκόπων;

3. Τί συμβαίνει μέ τό ὑπερόριον τῶν χειροτονιῶν μας;

Στήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡ Πίστις καί ἡ Παράδοσις

δέν μεταβάλλονται, μένου ἀναλλοίωτα μέσα στό χρόνο.

Ὅσον ἀφορᾶ τό ἀναλλοίωτο τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως θά πρέπει νά τονίσουμε γιά πολλοστή φορά ὅτι **Παράδοσις εἶναι ἡ ἐξουσία νά διδάσκει κανεῖς, νά ὁμολογῇ, νά δίνει μαρτυρία καί νά κηρύσσει στηριζόμενος στό βάθος τῆς ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία παραμένει πάντα ἡ ἴδια καί ἀναλλοίωτη.**

Καί αὐτή ἡ ἐξουσία τοῦ διδάσκειν περιλαμβάνεται στήν Ἀποστολική Διαδοχή καί στηρίζεται σ' αὐτήν. Ἡ Ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας δέν ἐξαντλεῖται στό ἀδιάσπαστο τῆς ἀλυσίδας τῆς Ἱερατικῆς Διαδοχῆς ἀπό τούς Ἀποστόλους μέχρι σήμερα. Ἡ Ἀποστολική Διαδοχή νοεῖται μόνον μέσα στήν πιστότητα τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως χωρίς τήν ὁποία δέν ὑπάρχει κανονική Διαδοχή, ἔστω καί ἂν ἡ ἀλυσίδα τῶν ἐπισκοπικῶν χειροθεσιῶν φτάνει μέχρι τούς Ἁγίους Ἀποστόλους.

Ὅταν οἱ Νεοημερολογίτες Ἐπίσκοποι ἀκολουθοῦν δικούς τους δρόμους πρὸς τόν Οἰκουμενισμό, τήν αἵρεσι καί τήν καινοτομία, τότε δέν ἐκφράζουν καί δέν μαρτυροῦν τήν Πίστη καί τήν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας. Δέν διατηροῦν πιστά τήν Ἀποστολική καί Πατερική Παράδοσι.

Ἡ Ἱεραρχία τότε μόνον διδάσκει κατά ἓνα Καθολικό τρόπο, ὅταν ἀληθινά κρατῇ καί συμπεριλαμβάνῃ τήν Ἐκκλησία μέσα στόν ἑαυτό της.

Ἡ Ἀποστολική Διαδοχή ἐκφράζεται καί νοεῖται μόνον μέ τήν πιστότητα στήν Ἀποστολική Παράδοσι καί τήν τήρησι τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως.

Στό ἀδιαχώριστο τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως βρίσκεται ἡ πληρότητα τῆς Πεντηκοστῆς.

Καί ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, οἱ ὑπό τῶν σχισματοαιρετικῶν Νεοημερολογιτῶν "Παλιοημερολογίτες" ἐπονομαζόμενοι, ὅπως ὅλοι οἱ Ἁγιο Πατέρες μας, ἀγωνιζόμεστε νά κατέχουμε καί νά κρατᾶμε ἐκεῖνο τό ὁποῖο παντοῦ, πάντοτε καί ὑπό πάντων ἐπιστεῦθη. Διότι ὄντως καί κυρίως αὐτό εἶναι τό γνώρισμα τῆς Καθολικότητος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς καί Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τό νά στοιχιζόμεστε ἀκολουθοῦντες στήν ζωή, στήν ὁμολογία καί στήν Πίστη, τό σύνολον τῶν Ἁγίων Πατέρων, τήν Θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν, τό μυστικό σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί ὅσους ἀπό τήν στρατευομένην Ἐκκλησίαν στοιχίζονται μέ Ἐκείνην.

Παραμένουμε οἱ Ὁρθόδοξοι ἐνωμένοι μέ τό σῶμα τῶν Μαρτύρων καί τῶν Ὁμολογητῶν, τῶν Ὁσίων καί τῶν Δικαίων πού πάντοτε καί παντοῦ, ἐξ

“Αγιοι Κολλυβάδες2

άρχης και μέχρι τέλους κήρυξαν και παρέδωσαν, εκείνα τὰ ὅποια παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς προγενεστέρους Θεοφόρους Ἁγίους καὶ ἀπὸ τίς Ἁγίες Οἰκουμενικές, Πανορθόδοξες καὶ Τοπικές Συνόδους, ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τὸν Ἴδιον τὸν Κύριόν μας καὶ θεμελιωτὴν τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰησοῦν Χριστόν.

"Στοιχοῦμεν", λοιπόν, "ἐπόμενοι τῷ συνῶλῳ, τῆ ἀρχαιότητι, τῆ συμφωνίᾳ".

Αὐτὸ εἶναι τὸ κριτήριον τοῦ Καθολικοῦ Δόγματος καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι πᾶν ὅ,τι, πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη καὶ συμφωνεῖ "ἐπόμενον τῷ συνῶλῳ, τῆ ἀρχαιότητι καὶ τῆ συμφωνίᾳ."

Ἄς ρωτήσουμε τώρα τοὺς Νεοημερολογίτες:

Ποιὸ ἑορτολόγιον ἀνταποκρίνεται στὸ κριτήριον τοῦ καθολικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος; Τὸ Πάτριον ἢ τὸ Νέον;

Ποιά λειτουργικὴ τάξις νηστείας καὶ λατρείας ἀνταποκρίνεται στίς ἀπαιτήσεις αὐτοῦ τοῦ κριτηρίου; Ἡ καινοτομία τῶν Νεοημερολογιτῶν ἢ ἡ Πατροπαράδοτη τάξις τῶν Ἁγίων Πατέρων τοῦ κοινῆ Πατρῶου Ἑορτολογίου;

Ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ νοεῖται μόνον μέσα στὴν πιστότητα τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς Ἀποστολικῆς Παρακαταθήκης τῆς Πίστεως καὶ ἡ τήρησις τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως σὲ ὅλη τὴν πληρότητά της εἶναι τὸ πρωταρχικόν ἔργο καὶ ἡ ἀποστολὴ τῶν διαδόχων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Στὸ ἀδιαχώριστο τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως θρίσκειται ἡ πληρότητα τῆς Πεντηκοστῆς.

Καὶ οἱ σχισματικοὶ ἱεράρχες εἶναι φυσικὸ ὅτι δὲν μποροῦν νὰ ἐνεργοῦν ὑπὲρ καὶ ἐξ ὀνόματος τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι μόνον ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοὶ εἶναι οἱ ἱεράρχες πού εἰσήγαγαν καὶ ἀκολουθοῦν τὴν Νεοημερολογιακὴ καινοτομία, τὸν Οἰκουμενισμό, τὴν μετὰ τῶν αἰρετικῶν Φράγκων καὶ Μονοφυσιτῶν συνιερουργίαν, πού συναγελάζονται καὶ συμπροσεύχονται στίς διάφορες οἰκουμενιστικὲς καὶ πανθρησκειακὲς ἐκδηλώσεις ἀκόμη καὶ μετὰ εἰδωλολατρῶν, μάγων, σαμανιστῶν, Μωαμεθανῶν καὶ Ἑβραίων! Πότε ὅλα αὐτὰ ἀπετέλεσαν μέρος τῆς "ὅλης ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας"; (Ἱεροθέου Ναυπάκτου: "...ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ δὲν εἶναι ἀπλῶς μία σειρὰ χειροτονιῶν, ἀλλὰ παράδοση τῆς ὅλης ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας", στὸ Ὁρθόδοξος Ψυχοθεραπεία, τόμ. 1ος, 1995, σελ. 71).

Ποιοὺς διεδέχθησαν οἱ Νεοημερολο-γίτες στίς καινοτομίες καὶ στὰ ἀνοσιουργήματα αὐτά; Ἀσφαλῶς ὄχι τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ὅσιους καὶ Θεοφόρους Πατέρες μας.

Καὶ ὁ καθηγητὴς π. Ἰωάννης Ρωμανίδης γράφει: *"Τὸ θεμέλιον τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως καὶ διαδοχῆς δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν, ἀλλὰ ἡ συνοδεύουσα αὐτὴν μετάδοσις ἀπὸ γενεᾶν εἰς γενεᾶν τῆς θεραπείας, τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θεώσεως"*. (Στὸ Ρωμαῖο ἢ Ρωμιὸ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐκδ. Πουρνάρα, σελ. 28-29).

Ποιόν λοιπόν διεδέχθησαν οἱ Νεοημερολογίτες σπὴ διδασκαλία καὶ πρακτικὴ ὅτι ἡ συνιερουργία μετὰ τὸν πάπα (τῶν Βαρθολομαίων, Δημητρίων καὶ Ἀθηνάγορων), ἡ συμπροσευχὴ μετὰ τοὺς Βουδιστῆς, τοὺς Μωαμεθανοῦς, τοὺς Ἑβραίους, τοὺς μάγους πυρολάτρεις καὶ ὅλο τὸ συνονθύλευμα τοῦ Σατανᾶ, στὴν Ἀσίζη, στὸ Βανκοῦβερ, σπὴν Καμπέρα καὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμον καὶ σὲ κάθε εὐκαιρία, ἡ καθημερινὴ μετάδοσις τῶν μυστηρίων ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτες στοὺς αἰρετικούς ἑτεροδόξους, Παπικούς, Μονοφυσίτες καὶ Προτεστάντες, ἀποτελοῦν μέσα "θεραπείας, φωτισμοῦ καὶ θεώσεως";

Εἶναι φανερό ὅτι **τὸ κριτήριον τῆς Καθολικότητος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δόγματος καὶ τοῦ λειτουργικοῦ βιώματος δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτε μετὰ τὸ ὑποκειμενικόν, "ἂν πειράζῃ ἢ δὲν πειράζῃ"** πού τάχα "μόνον διορθώθηκε τὸ ἑορτολόγιον" ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτες καὶ τὴν ὑποκειμενικὴ κρίση τους καὶ δικαιολογία *"ὅτι ἔστω καὶ ἂν γίνονται κάποιες παραβάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων"*, μετὰ τίς συμπροσευχῆς μετὰ ἑτεροδόξους καὶ ἀλλοθρήσκους, ἂν μεταδίδονται καὶ *"κάποιες φορές τὰ μυστήρια στοὺς αἰρετικούς δὲν ἔγινε δὰ καὶ κανένα μεγάλο ἔγκλημα πού νὰ δικαιολογεῖ τὴν ἀποτείχιση"*!

Οἱ διακαιολογίες αὐτές εἶναι ἀνυπόστατες:

-Γιατί ἀπλούστατα δὲν πρόκειται γιὰ παράβαση "κάποιων κανόνων", δὲν εἶναι μόνον κανονικὸ τὸ ζήτημα. Εἶναι οὐσιαστικόν. **Εἶναι ζήτημα Πίστεως.** Μολύνεται τὸ ὀρθόδοξο θυσιαστήριον καὶ μεταδίδουν τὸν θανατηφόρο μολυσμὸ καὶ στοὺς πιστούς!

-Γιατί μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπο ἀλλοιώνεται ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις καὶ Παράδοσις!

-Γιατί τότε οἱ Νεοημερολογίτες ὡς γνώμονα, κριτήριον καὶ πρόφαση τῶν μεταρρυθμίσεων καὶ τῶν καινοτομιῶν ἔχουν τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ τους.

-Γιατί μετὰ τὴν ἀθέτηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς

“Αγιοι Κολλυβάδες4

δικανική και νομικιστική αντίληψη περί Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, κακέκτυπο αντίγραφο τῆς φράγκικης ἀντιλήψεως περί Ἐκκλησίας. (Βλ. Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη, Ἱστορική καί κανονική θεώρησις τοῦ παλαιοημερολο-γιτικοῦ ζητήματος κατὰ τε τὴν γένεσιν καί τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι, Ἀθῆναι 1982, σελ. 345 ἐπ.).

4. Εἶναι ὀρθή ἢ ἀποτείχιση τῶν Ὀρθοδόξων κατὰ τὸν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου καί τὸν ΛΑ' Ἀποστολικὸν Ἱερὸν Κανόνα; Εἶναι δυνατὸς ὁ Ἱερὸς Κανὼν ἢ ἐπιβάλλει τὴν ἀποτείχισιν ἀπὸ τούτων ἐπ' ἐκκλησίας κηρύσσοντας γυμνῆ τῇ κεφαλῇ αἵρεσιν;

Τί λένε οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καί οἱ μεγάλοι ἐρμηνευταί τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, οἱ Ζωναράς, Ἀριστηνός, Βαλασαμῶν, Νικόδημος Μίλας;

Κατὰ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην ὁ καιρὸς τῆς διακοπῆς τῆς κοινωνίας καί τῆς ἀποτείχισεως ἀπὸ τούτων αἰρετικῶν εἶναι **“Καιρὸς Ὁμολογίας, καιρὸς ἐνστάσεως, καιρὸς ἀθλήσεως, τυχόν καὶ ἄλλων παθημάτων· ἀλλὰ καὶ στεφάνων καὶ δόξης ἐπουρανοῦ”** (Ρ.ῦ. 99, 1013 Β).

Καί κυρίως γιὰ μᾶς, τοὺς ἱερεῖς καί ποιμένες, ἰσχύει τὸ τοῦ Μεγάλου Ὁμολογητοῦ: **“ἐάν οἱ ἱερωμένοι ἀπαξ ἀλώθησαν ἀπὸ τὴν αἰρετικὴν κοινωνίαν, ἔχει ὀρισθεῖ γι' αὐτοὺς νὰ ἐμποδίζονται ἀπὸ τὴν ἱερουργίαν...”** Καί τὸ σημαντικότερο πού ξεκαθαρίζει τὰ πράγματα, ὅτι ὀφείλουν οἱ Ὀρθόδοξοι πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης νὰ ἀποτείχισθουν ἀπὸ τοὺς κακοδόξους αἰρετικῶν, (σήμερον Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενι-στές), εἶναι αὐτὸ πού λέγει ὁ Ἅγιος στή συνέχεια!

“Γιατί πῶς διαφορετικὰ θὰ φανῆ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα σέ ἑκείνους πού πρόδωσαν τὴν ἀλήθεια καί σέ ἑκείνους πού τήμησαν τὸ ἱερατικὸν τους ἀξίωμα; Πῶς γὰρ φανεῖ τὸ διάφορον τῶν προδοσάντων τὴν ἀλήθειαν καί μή; Πῶς θὰ φανῆ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα σέ ἑκείνους πού ἤθλησαν μέ γενναιότητα καί σέ ἑκείνους πού δέν θέλησαν νὰ πάθουν οὔτε τὸ παραμικρὸ γιὰ τὸ καλὸ (γιὰ τὴν πίστη);” (Ρ.ῦ. 99, 1636-7).

Σύμφωνα μέ τὰ ἀνωτέρω, ἀρκοῦσε τὸ γεγονός ὅτι καταστράφηκε ἡ ἑορτολογικὴ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας μέ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου καί τὸ σχίσμα πού δημιούργησαν οἱ Νεοημερολογίτες γιὰ νὰ

ἀποτείχισθουν οἱ πιστοὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί.

Τὸ ὅτι σιγά-σιγά ἀποκαλύπτονταν καί οἱ ἄλλες προγραμματισμένες προδοσίαι τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920, αὐτὸ δικαίωσε καί δικαιώνει μέχρι σήμερον, τὴν ἀποτείχισή μας, ἀπὸ τοὺς αἰρετικῶν.

Τὰ πρακτικὰ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μαρτυροῦν ξεκάθαρα ὅτι ὀφείλουν οἱ πιστοὶ νὰ ἀποτείχίζονται ἀπὸ τοὺς κακοδόξους ποιμένες κατ' ἐξοχὴν πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώμης. Καί τότε κηρυσσόταν ἡ εἰκονομαχικὴ αἵρεσις, ὅπως σήμερον ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἢ ὅποια ἀναθεματιζόταν ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους καθημερινά.

Καί σήμερον ἀναθεματίζεται καθημερινά ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους ὁ Νεοημερολογιτικὸς Οἰκουμενισμὸς. Ἰδιαίτερα καί μεγαλοφώνως ἀναθεματίζεται ὁ Νεοημερολογισμὸς καί ὁ Οἰκουμενισμὸς τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας στὴς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες μας, ὅταν διαβάζεται τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἔχει ἀναθεματισθεῖ ἐπισήμως καί ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῶν Ὀρθοδόξων Ρώσων τῆς Διασπορᾶς τοῦ Ἁγίου Πρωθιεράρχου Φιλαρέτου τὸ 1983 καί ἀπὸ τὴν ἡμετέρα σύνοδο τοῦ Ἁγίου Προέδρου μας Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου. (Βλ. σχετικὰ καί “Ὀρθόδοξος Μαρτυρία”, ὑπὸ Καλλινίκου Ἱερομονάχου, Ἀγιορείτου, Ἅγιον Ὅρος, 1985, σελ. 69 καί ἰδιαίτερα 80 καί 81).

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας κ. κ. Χρυσόστομος εἶναι ὁ μόνος ἐπίσκοπος, ὁ ὅποιος ἐξελέγη κανονικῶς, ἀπὸ 120 παραρτήματα ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα καί ἐπικυρώθηκε ἡ χειροτονία του ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἐπισκόπων. Ἐξελέγη δηλ. ψήφῳ κλήρου καί λαοῦ, ὅπως προστάσσουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες. (“Ἔτσι, ὅπως διδάσκει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ· ὅπως σημειώνει καί ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἔτσι γίνονταν οἱ χειροτονίες στὴν Ἐκκλησία· καί ὁ Μέγας Πατὴρ Ἀθανάσιος ἔγινε ἐπίσκοπος “ψήφῳ λαοῦ παντός, οὐ κατὰ τὸν ὑστερον νικήσαντα πονηρὸν τρόπον”. (Βλ. σχετικὰ καί Στ. Καραμήτσου, “Αἱ χειροτονίαι...”, σελ. 39 ἐπ. καί τὸ ἡμέτερον “Ἐρευνα στὸ δίκαιο”, τεῦχος 2, 1999, σελ. 27 ἐπ.).

Προσπαθοῦν οἱ Νεοημερολογίτες ἀκόμη καί σήμερον μετὰ ἀπὸ τόσες ἀποστομωτικὲς ἀπαντήσεις νὰ παρουσιάσουν τὸν ΙΕ' Ἱερὸν Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου ὡς δυνατὸν παρά τὴν ὁμόφωνη διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων ὅτι **ὀφείλουν οἱ**

“Άγιοι Κολλυβάδες 5

‘Ορθόδοξοι νά αποτειχίζονται από τούς ψευδεπισκόπους πού κηρύσσουν αίρεση κυρίως καί κατ’ ἐξοχήν πρό συνοδικῆς διαγνώμης.

Ἡ μετά τήν Οἰκουμενική Συνοδική κατάκριση τῆς αἰρέσεως ἀποτειχίση εἶναι αὐτονόητος!

Ὁ ΙΕ' Ἱερός Κανόνας τῆς ΑΒ' Συνόδου ἐπιβάλλει στούς πιστούς, κληρο καί λαό, τήν ἀμεση διακοπή τῆς κοινωνίας καί τοῦ μνημοσύνου τοῦ δημοσίου καί ἐπ' ἐκκλησίας αἰρετικά κηρύσσοντος προέδρου, εἴτε ἐπίσκοπος εἶναι αὐτός εἴτε ἱερεύς, εἴτε πνευματικός ἡγούμενος, γέροντας.

Ἐρμηνεύοντας τόν ΙΕ' Ἱερό Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου ὁ **Ζωναρᾶς** γράφει: *“Ἐάν τυχόν ὁ πατριάρχης, ἢ ὁ μητροπολίτης, ἢ ὁ ἐπίσκοπος εἶναι αἰρετικός, καί ὄντας αἰρετικός κηρύσσει τήν αίρεσιν δημοσίᾳ, καί γυμνή τῆ κεφαλῇ, ἀντί νά διδάσκη τήν ἀλήθεια, συνεχῶς καί ἀδιάντροπα μέ θρασύτητα διδάσκει τά αἰρετικά δόγματα, αὐτοί πού ἀποσχίζονται ἀπ’ αὐτόν, ὅποιοι καί ἂν εἶναι, ὄχι μόνον δέν τιμωροῦνται γι’ αὐτό τό λόγο, ἀλλά ἀντιθέτως θά ἀξιωθοῦν κάθε τιμῆς, ἐπειδή χωρίζουν ἀπό τήν κοινωνία τῶν αἰρετικῶν· αὐτό δηλώνει τό ἀποτειχίζοντες (τοῦ κανόνος)· (τό γάρ τεῖχος, τῶν ἐντός αὐτοῦ πρὸς τούς ἐκτός, χωρισμός ἐστίν)· διότι ἀκριβῶς δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπό Ἐπίσκοπον ἀλλά ἀπό ψευδεπίσκοπον καί ψευδοδιδάσκαλον· οὔτε σχίσμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἔκαναν, ἀλλά μᾶλλον ἀπήλλαξαν τήν Ἐκκλησίαν ἀπό σχίσματα, ὅσον ἦταν δυνατόν ἀπό τήν πλευρά τους”.*

Τά ἴδια γράφει καί ὁ **Βαλασαμῶν**: *“Ἐάν κάποιος χωρισθῇ ἀπό τόν ἐπίσκοπόν του, τόν μητροπολίτην του ἢ τόν πατριάρχην του, ὄχι λόγῳ κάποιου προσωπικοῦ ἁμαρτήματος του ἀλλά λόγῳ αἰρέσεως, ἐπειδή ἐκεῖνος διδάσκει ἐπ’ ἐκκλησίας ἀνερρυθριάστως κάποια διδάγματα ξένα τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, καί πρίν ἀκόμη ὑπάρξει τελεσιδικη καταδικαστική ἀπόφασις γιά τόν αἰρετικόν, καί πολύ περισσότερο μετά τήν διάγνωσιν, ἐάν ἀποτειχισθῇ, δηλαδή χωρίση ἀπό τήν κοινωνία τοῦ ἐπισκόπου του, ὄχι μόνον δέν θά τιμωρηθῇ, ἀλλά καί θά τιμηθῇ ὡς ὀρθόδοξος· διότι ἀκριβῶς δέν ἀποσχίσθηκε ἀπό Ἐπίσκοπον, ἀλλά ἀπό ψευδεπίσκοπον καί ψευδοδιδάσκαλον· καί αὐτό τό ὅποιο κάνει εἶναι ἀξιο ἐπαίνου, διότι δέν τέμνει τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά μᾶλλον τήν ἐνώνει καί τήν ἀπαλλάσσει ἀπό τό σχίσμα”.*

Ὁ δέ Ἄριστηνός τονίζει: *“Ἐάν μερικοί ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τόν κηρύσσοντα αίρεσιν, (ἐπίσκοπον κλπ.), πού ἔχει καταδικασθῆ ἀπό σύνοδον ἢ ἀπό τούς ἁγίους Πατέρες καί ὄχι γιά κάποιο προσωπικό ἐγκλημα, εἶναι ἀξιο κάθε τιμῆς καί ἀποδοχῆς ὡς ὀρθόδοξοι”.* (Ράλλη-Ποτλή "Σύνταγμα Ἱερῶν Κανόνων", τόμ. Β' σελ. 694).

Ὁ **Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης**, ἐρμηνεύει τόν σχετικόν Ἱερόν Κανόνα στό Πηδάλιον κατὰ τόν ἴδιον τρόπον: *“Ἐάν οἱ ρηθέντες πρόεδροι, (ἐπίσκοποι), εἶναι αἰρετικοί, καί κηρύσσουν τήν αίρεσιν τους δημοσίᾳ, καί γι’ αὐτό χωρίζονται οἱ ὑποκείμενοι σ’ αὐτούς, καί πρίν νά γίνῃ ἀκόμα συνοδική κρίσις γι’ αὐτήν τήν αίρεσιν, οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὄχι μόνον γιά τόν χωρισμόν δέν καταδικάζονται, ἀλλά καί τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς Ὄρθόδοξοι εἶναι ἀξιο, ἐπειδή δέν προξένησαν στήν Ἐκκλησίαν σχίσμα μέ τόν χωρισμόν αὐτόν, ἀλλά μᾶλλον ἐλευθέρωσαν τήν Ἐκκλησίαν ἀπό τό σχίσμα καί τήν αίρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν”.* (Ἱερόν Πηδάλιον, ἐκδ. 1886, σελ. 292).

Ἐρμηνεύει καί ὁ μέγας Σέρβος κανονολόγος **Νικόδημος Μίλας**:

“Ἐάν ὁμως ἐπίσκοπός τις ἢ μητροπολίτης ἢ πατριάρχης ἀρξῆται νά διακηρύττῃ δημοσίᾳ ἐπ’ ἐκκλησίας αἰρετικὴν τινά διδαχήν, ἀντικειμένην πρὸς τήν Ὄρθοδοξίαν, τότε οἱ προαναφερθέντες ἐκκλησιαστικοί τὸ δικαίωμα ἅμα καί χρέος ν’ ἀποσχοινισθῶσι πάραυτα τοῦ ἐπισκόπου, μητροπολίτου καί πατριάρχου ἐκείνου, διό οὐ μόνον εἰς οὐδεμίαν θέλουσιν ὑποβληθῆ κανονικὴν ποινήν, ἀλλά θέλουσι καί ἐπαινεθῆ εἰσέτι, καθ’ ὅσο διὰ τούτου δέν κατέκριναν καί δέν ἐπαναστάτην ἐναντίον τῶν νομίμων ἐπισκοπῶν, ἀλλ’ ἐναντίον ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων, οὔτε καί ἐδημιούργησαν τοιοῦτοτρόπως σχίσμα, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ’ ἀντιθέτως, ἀπήλλαξαν τήν Ἐκκλησίαν ἐν ὅσῳ ἠδυνήθησαν μέτρῳ τοῦ σχίσματος καί τῆς διαίρεσεως”.

Αὐτά διδάσκουν οἱ ἀληθεῖς διδάσκαλοι τῆς Ὄρθοδοξίας καί ὄχι ὅσα διαστρεβλωτικά γράφουν οἱ Ἐπιφάνιοι Θεοδωρόπουλοι καί οἱ λοιποὶ ὑποσηρικτῆς τῆς καινοτομίας στά χρόνια τῆς ἀποστασίας στά ὅποια ζοῦμα, ἀφοῦ δέν κάνουν καμίαν ἀναφορὰν στοὺς Ἁγίους Πατέρες.

Τοὺς ἁγίους Πατέρες καί Διδασκάλους μιμήθηκαν καί οἱ Ἁγιορείτες Ὅσιομάρτυρες πού μαρτύρησαν ἐπὶ Βέκκου τοῦ Λατινόφρονος καί ἔγραψαν τήν περίφημη ἐκείνη ἐπιστολή πρὸς τόν Αὐτοκράτορα Μιχαήλ τόν Παλαιολόγον, ἢ ὅποια

“Αγιοι Κολλυβάδες6

είναι θεολογικά τατη και πλήρης Θείων ἀληθειών.

Στήν ἐπιστολή αὐτή μεταξύ ἄλλων περιλαμβάνονταν και τὰ ἑξῆς:

“Ἐμπεριέχεται δέ και στόν ΙΕ' Κανόνα τῆς ἁγίας και μεγάλης Α' και Β' ἐπονομασθείσης Συνόδου, ὅτι ὄχι μόνον ἀνεύθυνοι εἶναι ἀλλά και ὅτι πρέπει νά ἐπαινοῦνται αὐτοί οἱ ὁποῖοι ἀποσχίζονται ἀπό αὐτούς πού εἶναι προφανῶς αἰρετικοί και διδάσκουν δημόσια, αἰρετικά διδάγματα, και πρῖν νά ὑπάρξῃ συνοδική καταδίκη τους. ἀκριβῶς, ἐπειδή ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τήν ἀναφοράν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως, κατά τήν τέλεσιν τῆς ἀναιμάκτου θυσίας, τήν θεωροῦσε πάντοτε συκοινωνίαν τελείαν μέ τόν μνημονευόμενον ἀρχιερέα και τό φρόνημά του. Διότι ἔχει γραφεῖ στήν ἐξήγησιν τῆς Θείας Λειτουργίας ὅτι ἀναφέρει ὁ ἱερούργων και τό ὄνομα τοῦ ἀρχιερέως...και ὅτι εἶναι κοινωνός αὐτοῦ και τῆς πίστεως και διάδοχος τῶν Θείων μυστηρίων... (και) ὅτι μολυσμόν ἔχει ἡ κοινωνία μέ μόνην τήν ἀναφοράν αὐτοῦ, ἔστω και ἂν εἶναι ὀρθόδοξος ὁ ἀναφέρων”. (Δοκίμιον Ἱστορικόν, περί τοῦ σχίσματος τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας ἀπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς - και τῶν ἐν Φλωρεντία συνόδῳ γενομένων δολιοτήτων και ἐκβιασῶν εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων- συγγραφέν ὑπό τοῦ Ἀγιορείτου Μοναχοῦ **Καλλίστου Βλαστοῦ**, Ἀγιον Ὅρος 1895, ἐπανέκδοσις 1991, σελ. 106-107)

Ἄραγε και οἱ Ἀγιορεῖτες Μάρτυρες οἱ ἐπί Βέκκου μαρτυρήσαντες ἀντιπατερικά ἐδίδασκαν ὅταν, ὅπως ἀναφέρουν, ἐπαινοῦνται ὅσοι πρό συνοδικῆς διαγνώμης ἀποσχίζονται ἀπό αὐτούς πού εἶναι προφανῶς αἰρετικοί και διδάσκουν δημόσια, αἰρετικά διδάγματα, και πρῖν ὑπάρξῃ συνοδική καταδίκη τους;

Οἱ Ὁσιομάρτυρες ἔκοψαν τό μνημόσυνο τῶν Λατινοφρόνων πρό Συνοδικῆς διαγνώμης! Τούς Λατινόφρονες δέν εἶχε ἀκόμη καταδικάσει καμμία σύνοδος... Ἦταν βεβαίως καθηρημένοι και ἀναθεματισμένοι οἱ Λατινόφρονες κατά τούς Ἱερούς Κανόνες ἀλλά κατά τήν πράξη και τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, καθαιρετέοι και ἀναθεματιστέοι, δέν εἶχαν δηλ. ἀκόμη καθαιρεθεῖ και ἀναθεματισθεῖ. γιά νά στερηθοῦν και νά ἐκπέσουν τῆς Ἱερωσύνης κατά τούς Α' και Β' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. (Βλ. και τόν Α' τῆς Ζ'. Τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας βλ.σπῆ συνέχεια τοῦ παρόντος. Βέβαια αὐτό τό πλήρωσαν οἱ Ἀγιορεῖτες Ὁσιομάρτυρες μέ τήν ζωή τους!...)

Ἀπό τίς παραπάνω ἐπίσημες ἐρμηνευτικές διατάξεις τοῦ ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς

ΑΒ' Συνόδου σαφῶς προκύπτει τό λογικό συμπέρασμα ὅτι:

Ὁ πρόεδρος (=προϊστάμενος) τῆς Ἐκκλησίας, ἡ τῆς ἐνορίας ἡ και μικρῆς ὁμάδος Ὁρθοδόξων), εἴτε πατριάρχης εἶναι, εἴτε μητροπολίτης, εἴτε ἐπίσκοπος, εἴτε καθηγούμενος Μοναστηρίου, εἴτε γέροντας συνοδείας, εἴτε γέροντας ἐνός μοναχοῦ, εἴτε πνευματικός ἐνός πιστοῦ, ὅταν κηρύσῃ δημοσίᾳ, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ μίαν κακοδοξίαν κατεγνωσμένην =κατεδικασμένην (ὄχι μόνον) ὑπό Συνόδου (ἀλλά και) ἢ ὑπό Ἀγίων Πατέρων, τότε ὁ κληρὸς και ὁ λαός πού ποιμαίνεται ἀπ' αὐτόν, ἀλλά και ὅλοι ὅσοι λαμβάνουν γνῶσιν τῶν κακοδοξῶν τοῦ Χριστιανοῦ, ἀποκοτῶν ἀμέσως τό δικαίωμα και ἔχουν καθῆκον ἀπό τόν Ἱερόν Κανόνα νά τόν ἀποκηρύξουν και νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τήν κοινωνίαν του και πρῖν ἀπό τήν τελεσίδικον καταδίκην τοῦ ψευδεπισκόπου ἢ ψευδοδιδασκάλου, (“οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται πρό συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτούς τῆς πρὸς τόν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτεριχίζοντες, ἀλλά και τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθῆσονται”. ΙΕ', Ἱεροῦ Κανόνος ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου) ἐάν θέλουν νά εἶναι και νά λέγονται Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί και ὄχι αἰρετικοί, (ὡς αἰρετικόν περιποιούμενοι, κατά τόν ἅγιον Δοσίθεον τῶν Ἱεροσολύμων). (Βλ. σχετικᾶ: Περί ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας και μνημοσύνου και τοῦ σχετικοῦ αὐτοῖς ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Α' και Β' Ἁγίας Συνόδου, ἑκδ. “Ἁγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμένιτης”, Ἀγιον Ὅρος 1993, σελ.19)

Πάνω λοιπόν ἀπό κάθε πρόεδρον ἔβησαν οἱ Πατέρες μας τίς Ἱερές Γραφές, τήν Ἁγίαν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, τίς ἀποφάσεις τῶν Ἀγίων Συνόδων, τό Σύνταγμα τῶν Θείων Κανόνων και τούς Ἀγίους, τούς ὁποῖους και ἀκολούθησαν, χωριζόμενοι τῆς κοινωνίας, τοῦ αἰρετικοῦ προέδρου και διακόπτοντες τό μνημόσυνό του. Οἱ ἀδιάφοροι γιά τήν Ἁγίαν Πίστιν, οἱ κόλακες, οἱ τυχοδιῶκτες και γενικῶς ὄλο τό σύστημα τῶν ὑπηρετῶν ἐνόχων σκοπιμοτήτων τοῦ αἰῶνος τούτου ἀκολουθοῦσαν τούς λυκοποιμένες, βοηθώντας τους στό ψυχοφθόρο τους ἔργο (δ.π. σελ. 22).

Ἀποδείξαμε ὅτι ὄχι μόνον πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης ἐπιβάλλεται ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου τοῦ κηρύσσοντος αἵρεσιν ἀλλά και μετά ἀπό Συνοδικήν Διαγνώμην ἡ ὁποία δέν εἶναι Ὁρθόδοξος. Αὐτό ἐγινε γιά παράδειγμα μετά τήν εἰκονομαχικήν Σύνοδον τοῦ 754 πρῖν συγκληθεῖ ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος (787). Οἱ Ὁρθόδοξοι-Εἰκονόφιλοι δέν

“Αγιοι Κολλυβάδες 7

κοινωνούσαν με τούς Εικονομάχους και ὄφειλαν νά μή κοινωνοῦν κατά τά πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Ἡ διακοπή τῆς κοινωνίας συνεχίσθηκε καί μετά τήν Β' Εἰκονομαχικήν Σύνοδον τοῦ 815, ἡ ὁποία ἀκύρωσε τήν Ζ' Οἰκουμενικήν καί ἐπικύρωσε τίς ἀποφάσεις τῆς α' Εἰκονομαχικῆς συνόδου.

Καί σύμφωνα μέ ὄλους τούς ἐρμηνευτές, Ζωναρά, Βαλασαμῶνα, Ἀριστηνό, Ἅγιο Νικόδημο Ἅγιορείτη, τούς Ὅσιομάρτυρες τούς ἐπί Λατινόφρονος Βέκκου μαρτυρήσαντες, οἱ Ὁρθόδοξοι ὀφείλουν νά ἀποτειχίζονται ἀπό τούς ἐπισκόπους πού κηρύσσουν αἵρεσιν κυρίως καί κατ' ἐξοχήν πρό συνοδικῆς διαγνώμης. Ἡ μετά τήν Οἰκουμενικήν συνοδικήν κατάκρισιν τῆς αἵρέσεως ἀποτείχισις εἶναι αὐτονόητος! (Γιά τίς σχετικές ἀναφορές βλ. τό ἡμέτερον “Ἅγιοι Κολλυβάδες” τεύχος 28, σελ. 4 ἐπ. καί “Ο.Τ.” φύλ. 1415-1419).

Κατά τόν Ἅγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην ὁ καιρός τῆς διακοπῆς τῆς κοινωνίας καί τῆς ἀποτειχίσεως ἀπό τούς αἰρετικούς εἶναι **“Καιρός Ὁμολογίας, καιρός ἐνστάσεως, καιρός ἀθλήσεως, τυχόν καί ἄλλων παθημάτων· ἀλλά καί στεφάνων καί δόξης ἐπουρανίου”** (Ρ.ῦ. 99, 1013 Β).

Καί κυρίως γιά μᾶς, τούς ἱερεῖς καί ποιμένες, ἰσχύει τό τοῦ Μεγάλου Ὁμολογητοῦ: **“ἐάν οἱ ἱερωμένοι ἅπαξ ἀλώθηκαν ἀπό τήν αἰρετική κοινωνία, ἔχει ὀρισθεῖ γι' αὐτούς νά ἐμποδίζονται ἀπό τήν ἱεουργία...”** Καί τό σημαντικότερο πού ξεκαθαρίζει τά πράγματα, ὅτι ὀφείλουν οἱ Ὁρθόδοξοι πρό συνοδικῆς διαγνώμης νά ἀποτειχισθοῦν ἀπό τούς κακοδόξους αἰρετικούς, (σήμερον Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές), εἶναι αὐτό πού λέγει ὁ Ἅγιος στή συνέχεια!

“Γιατί πῶς διαφορετικά θά φανῆ ἡ διαφορά ἀνάμεσα σέ κείνους πού πρόδωσαν τήν ἀλήθεια καί σέ κείνους πού τήμησαν τό ἱερατικό τους ἀξίωμα; Πῶς γάρ φανεῖ τό διάφορον τῶν προδοσάντων τήν ἀλήθειαν καί μή; Πῶς θά φανῆ ἡ διαφορά ἀνάμεσα σέ κείνους πού ἤθλησαν μέ γενναιοῦτητα καί σέ κείνους πού δέν θέλησαν νά πάθουν οὔτε τό παραμικρό γιά τό καλό (γιά τήν πίστη);” (Ρ.ῦ. 99, 1636-7).

Στήν Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδο Πρόεδρος ἦταν ὁ πολύς **Ταράσιος**, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῶ μετεῖχαν σ' αὐτήν 136 ἡγούμενοι Μοναστηρίων, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων πολλά δεινά εἶχαν ὑποστῆ στήν προσπάθειά τους νά ἀποφύγουν τήν αἰρετική κοινωνία μέ τούς κακοδόξους (πάντοτε πρό Συνοδικῆς διαγνώμης). (Βλ. Ἅγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, Ρ.ῦ. 1157 ἔ, 1641 ἰ).

Καί ὁ Ἅγιος **Μεθόδιος** μετά τήν Β' Εἰκονομαχικήν σύνοδον (815), (ἡ ὁποία ἀκύρωσε τήν Ζ' Οἰκουμενικήν καί ἐπεκύρωσε τίς ἀποφάσεις τῆς α' Εἰκονομαχικῆς συνόδου), ἐπειδὴ δέν κοινωνοῦσε μέ τούς Εἰκονομάχους ἐπαθεν, ἐμαστιγώθη φρικωδῶς καί ἐπί 9 χρόνια φυλακίσθηκε στή νῆσο τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου γιά τά ὀρθόδοξα φρονήματά του. (Βλ. Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τό Τριῶδιον, σύγκρινε καί ΘΗΕ, σελ. 900, Μεθόδιος Α', Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως).

Ἄλλά καί οἱ Ἅγιοι Θεόδωρος καί Θεοφάνης οἱ Γραπτοί, οἱ ὁποῖοι καταριθμοῦνται μεταξύ τῶν ἐπιφανεστέρων θυμάτων τοῦ εἰκονοκλαστικοῦ διωγμοῦ τοῦ Θ' αἰῶνος μετά τήν Εἰκονομαχικήν σύνοδον τοῦ 815 ἐνεκλείσθησαν εἰς φρούριον τοῦ Βοσπόρου μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ διώκτου τῶν Λέοντος Ε' τοῦ Ἀρμενίου (25 Δεκ. 820).

Μήπως κοινωνοῦσαν οἱ Ἅγιοι μέ τούς εἰκονομάχους καί γι' αὐτό διώχθηκαν;

5. Ἀπωλέσθη ἡ χάρις αὐτομάτως ἀπό τό Νέον Ἡμερολόγιον μέ τήν εἰσαγωγή τῆς καινοτομίας, ὅπως ὑποστηρίζουν διάφοροι (Ματθαϊκοί);

Τότε πῶς οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς, πού βγήκαν στόν ἀγῶνα μετά ἀπό 11 χρόνια πλήρους κοινωνίας εἰς τό Νέον εἶχαν Θείαν Χάριν καί μετέδωσαν τήν ἱερωσύνην, ἐκ τῶν ὁποίων χειροτονήθηκε καί ὁ ἀρχηγός τῆς Ματθαϊκῆς παρατάξεως;

Τό 1960 καί ἡ Ἐκκλησία μας ἔλαβε τήν ἀρχιερωσύνην ἀπό τούς Ρώσους τῆς Διασποράς. Χειροτονήθηκε πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ ἀείμνηστος Ἀκάκιος Παππᾶς. Οἱ Ρῶσοι διακρατοῦσαν βεβαίως τό Πάτριον ἐορτολόγιον καί ἀγωνίζονταν κατά τῆς καινοτομίας καί τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὥστόσο ἦσαν κοινωνικοί πρὸς τούς Νεοημερολογίτες. Ἡ στάση αὐτῆ τῶν Ρώσων ἐτηρεῖτο, (ἦσαν δηλ. κοινωνικοί πρὸς τούς Νεοημερολογίτες), καί ὅταν οἱ **Κάλλιστος** καί **Ἐπιφάνιος** ἐκ τῶν Ματθαϊκῶν (ἀνα)χειροτονήθηκαν-(ἀνα)χειροθετήθηκαν ἀπό τούς Ρώσους καί (ἀνα)χειροτόνησαν-(ἀνα)χειροθέτησαν τούς ὑπὸ ἑνός ἐπισκόπου προερχομένους ἐπισκόπους τῆς παρατάξεώς τους, (προέρχονταν ἀπό τόν κυρόν Ματθαῖον). Μέ τήν Ρωσικήν Σύνοδον κοινωνήσαν πλήρως. Ἀργότερα ἀπεκήρυξαν τήν Σύνοδον πού τούς χειροτόνησε, παρὰ τό γεγονός ὅτι εἶχαν ἐντολήν ἀπό τόν Ἅγιον

Ἀρχιεπίσκοπον Φιλάρετον νά ἐνωθοῦν μέ τήν Ἐκκλησίαν μας, ὅταν θά ἐπανέρχονταν στήν Ἑλλάδα...

(Τό 1971οί Κορίνθου Κάλλιστος καί Κιτίου Ἐπιφάνιος μαζί μέ τόν πρωτοσύγγελλο Εὐγένιο Τόμπρο μετέβησαν στίς ΗΠΑ, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ἐδρευόντων ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς ὑπερορίου Ἐκκλησίας τοῦ Μητροπολίτου Φιλάρετου κατόπιν προσκλήσεως τῶν Ρώσων, μέ τούς ὁποίους κοινώνησαν πλήρως, ἀφοῦ χειροθετήθηκαν-χειροτονήθηκαν! Στή συνέχεια ἐξέδωσαν Διάγγελμα μέ τό ὁποῖο γινόταν γνωστό στούς ὁπαδούς τῆς Ματθαϊκῆς παρατάξεως ἡ συνέχιση τοῦ ἀγῶνος σέ συνεργασία μέ τούς "Ἐθνικιστές" Ρώσους Ἐπισκόπους τῆς διασποράς, οἱ ὁποῖοι τελοῦσαν ὑπὸ τήν δικαιοδοσία τοῦ Μητροπολίτου Φιλάρετου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ ὁποίου ἀπεδέχθη, ἀνεγνώρισε καί προσεπικύρωσε ὡς κανονικές τίς χειροτονίες πού εἶχε κάνει ὁ Ματθαῖος. Ἡ παράταξη αὐτή, ἡ ὁποία φερόταν ὡς αὐστηρότερη κάθε ἄλλης παρατάξεως, πού εἶχε καταδικάσει ὡς σχισματικές ὅλες τίς Ἐκκλησίες πού ἀκολουθοῦσαν τό νέο ἡμερολόγιο, δέν ἐδίστασε παρά ταῦτα, ὄχι μόνον νά κοινωνήσει ἀλλά καί κανονικῶς νά ἐξαρτηθεῖ ἀπό Σύνοδο ἡ ὁποία συλλειτουργοῦσε μέ τούς νεοημερολογίτες κληρικούς(τοῦλάχιστον μέχρι τότε). (Βλ. Θεοδωρήτου μοναχοῦ (νῦν ἱερομονάχου), Τό ἡμερολογιακόν σχίσμα, δυνάμει ἡ ἐνεργεία; σελ. 13-14), τοῦ αὐτοῦ, Β' Ἀνοικτή Ἐπιστολή, σελ. 11, τοῦ αὐτοῦ Γ' Ἀνοικτή Ἐπιστολή σελ. 3).

Ποιοί καταδικάζονται ὅταν κηρυχθῆ αἵρεσις;

Περί τῶν "μυστηρίων" τῶν αἵρετικῶν

Περί τῶν "μυστηρίων" τῶν αἵρετικῶν, ἔχουμε νά σημειώσουμε τά ἐξῆς: Ἐκεῖνος ὁ ἱερωμένος, μέχρι καί τοῦ πατριάρχου, πού πέφτει στήν αἵρεση, κατά μέν τούς Ἱερούς Κανόνες εἶναι καθηρημένος (Ρ.ῦ. 99, 997), γιά δέ τήν ἐκκλησιαστική πράξη καθαιρετέος καί ἀναθεματιστέος. Τά δέ μέχρι τῆς τελεσιδικίου καταδίκης του τελοῦμενα μυστήρια εἶναι ἰσχυρά, καθ' ὅτι αὐτός ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦς Χριστός ὁ Θεός "ἐνεργεῖ" ταῦτα, ἀκόμη καί μέ ἀναξίους, ἦτοι **"εἰ καί αὐτοί εἶεν ἀνάξιοι, διά τό σωθῆναι τόν λαόν"** (Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ρ.ῦ. 62, 610).

Αὐτό λέγει ἡ Ζ' Ἁγία Οἰκουμενική Σύνοδος μέ τόν Πρόεδρόν της, τόν πολύν Ἀγιον Τάρασιον, μετά ἀπό διεξοδική διερεύνηση τοῦ θέματος, **προκειμένου περί τοῦ θείου Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης καί**

τονίζει τά ἐξῆς:

"Τί λέγετε περί Ἀνατολίου (Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως); Οὐχί ἔξαρχος (Πρόεδρος) τῆς Ἁγίας τετάρτης (Οἰκουμενικῆς) Συνόδου ἐγεγόνει; Καί ἰδού ὑπό Διοσκόρου τοῦ Δυσεβοῦς ἐχειροτόνητο, παρόντος καί Εὐτυχοῦς (τοῦ αἵρεσιάρχου). Καί ἡμεῖς γοῦν δεχόμεθα τούς ἀπό αἵρετικῶν χειροτονηθέντας, ὡς καί Ἀνατόλιος ἐδέχθη (ἐγένετο δεκτός ἀπό τήν Δ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον). Καί αὐθις ἀληθῶς φωνή Θεοῦ ἐστίν, ὅτι οὐκ ἀποθανοῦνται τέκνα ὑπέρ πατέρων, ἀλλ' ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ ἀμαρτία ἀποθάνεται· καί ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν ἡ χειροτονία" (Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μάδϋᾶ, 12, 1042) τοῦτων. Συνεπῶς καί τά τελοῦμενα δι' αὐτῶν θεία Μυστήρια, ἐφ' ὅσον κατά τά ἄλλα τελοῦνται κανονικῶς.

Καί αὐτά ἰσχύουν μέχρι τῆς τελεσιδικίου κατακρίσεως καί ἀναθεματισμοῦ τῆς κηρυττομένης αἵρέσεως καί τῶν ἀμετανοήτων ὁπαδῶν αὐτῆς πεπτωκότων αἵρετικῶν. **"Εάν δέ συνοδική ἐκφώνησις γένηται"**, ἦτοι ἐκδοθῆ καί ἀνακοινωθῆ ἀπόφασις Οἰκουμενικῆς ἡ Οἰκουμενικήν ἰσχύν ἐχούσης Συνόδου κατακρίνουσα καί ἀναθεματίζουσα τήν αἵρεσιν καί τούς αἵρετικούς, **"καί ὁμόνοια τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ Ὀρθοδοξίᾳ"** (Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μάδϋᾶ, 12, 1050) τότε δέν ἔχουν οἱ αἵρετικοί θείαν Χάριν καί Θεῖα Μυστήρια τοῦ Χριστοῦ. Γιαυτό τό λόγο τότε **"ὁ τολμῶν ἀπό τῶν θεβήλων αἵρετικῶν χειροτονεῖσθαι τῆ καθαιρέσει ὑποπεσεῖται"** (Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μάδϋᾶ, 12, 1050). Δηλαδή, καθαιρεῖται καί ἀποβάλλεται τῆς ἱερατικῆς θέσεως καί τάξεως, ἐπειδὴ παρακοῦει στήν Ἐκκλησία καί ἐπειδὴ δέν ἔχει ἱερατικὴν Χάριν καί ἐκκλησιαστική χειροτονία, ἀλλά ἐξωεκκλησιαστική μίμηση, (Μ. Βασιλείου, Ρ.ῦ. 32, 1029) κατά τήν ὁποῖαν θεῖον ἐκκλησιαστικόν **"οὐδέν γίνεται"**, ὡς λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, ἀλλά ψευδοχειροτονία ἐξωεκκλησιαστικῶν ἀνθρώπων ἀσεβῶν καί θεβήλων!

Ἐξυπακούεται ὅτι ὅλα αὐτά τά οικονομεῖ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ἀποφασίζει καί δέχεται ἡ ἀπορρίπτει, δικαιώνει ἡ ἀναθεματίζει.

Καί, βεβαίως, πρέπει νά ἔχουμε πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀπό τήν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον ἀναθεματίζονται οἱ ἐν γνώσει κοινωνοῦντες τῆς αἵρέσεως. (Βλ. Συνοδικόν τῆς Ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς Ζ'

“Αγιοι Κολλυβάδες 9

Συνόδου, Τριῶδιον, 6^η ἔκδοσις "Ἀποστολικῆς Διακονίας", Ἀθήναι, 1993 σελ. 148.)

Τό ὅτι βέβαια ὑπῆρχε πάντα μέσα στήν Ἐκκλησία τό πρόβλημα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν μυστηρίων τῶν τελουμένων ὑπό ὑποδίκων αἵρετικῶν τό βλέπουμε καί ἀπό τά κατωτέρω παρατιθέμενα κείμενα:

"... τοῖς μέν καταπεπτωκόσι καί προῖσταμένοις τῆς ἀσεβείας, συγγινώσκειν μέν μετανοοῦσι, μή διδόναι δέ αὐτοῖς τόπον Κλήρου. Τοῖς δέ μή ἀθετοῦσι μέν τῆς εὐσεβείας, παρασυρεῖσι δέ δι' ἀνάγκην καί βίαν, ἔδοξε δίδοσθαι μέν συγγνώμην, ἔχειν δέ καί τόν τόπον τοῦ Κλήρου, μάλιστα ὅτι ἀπολογίαν πιθανήν ἐπορίσαντο, καί ἔδοξε τοῦτο πῶς οἰκονομικῶς γεγενῆσθαι διαβεβαιώσαντο γάρ μή μεταβεβλήσθαι εἰς ἀσέβειαν. Ἴνα δέ μή κατασταθέντες τινές ἀσεβέστατοι διαφθείρωσι τάς Ἐκκλησίας, εἴλοντο μᾶλλον συνδραμεῖν τῇ βίᾳ καί βαστάσαι τό βάρος ἢ λαοῦς ἀπολέσθαι." (Μ. Ἀθανασίου, ἐπιστολή Β' πρὸς Ρουφιανόν, βλ. Ἱερὸν Πηδάλιον Ἀγίου Νικοδήμου, ἔκδοσις 1908, σελ. 559 ἐπ.)

Ἑρμηνεῖα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου ἀπὸ τόν **Ἄγιον Νικόδημον**:

"Ἐπειδὴ ἐρωτᾶς ἐκκλησιαστικῶς διὰ ἐκείνους ὅπου ἐκοινώνησαν τοῖς αἵρετικοῖς, εἶτα δέν ἔμειναν τῇ αὐτῶν αἵρέσει μέχρι τέλους, ἀλλὰ μετενόησαν, ἤξευρε, ὅτι ἐγιναν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου διάφοροι Σύνοδοι εἰς διαφόρους τόπους, καί εἰς τὴν Ἑλλάδα καί εἰς τὴν Ἰσπανίαν καί εἰς τὴν Γαλλίαν καί ἐκεῖνο ὅπου ἐδῶ ἀπεφασίσθη ἀπὸ ἡμᾶς, ἀπεφασίσθη καί ἀπὸ ὅλους ἐκείνους. Καί λέγομεν λοιπόν, ὅτι ὅσοι ἱερωμένοι ὄχι μόνον ἐσυγκοινώνησαν τοῖς Ἀρειανοῖς, καί ὠμολόγησαν ὅτι φρονοῦν ὅσα φρονοῦσι καί αὐτοί, ἀλλ' ἐγιναν μέ αὐτούς καί προστάται τῆς αἵρέσεως, ὥστε ὅπου νά παρακινουῦσι καί ἄλλους νά ἔρχωνται εἰς τόν Ἀρειανισμόν, οὗτοι ὅταν ἐπιστραφῶσιν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, πρέπει νά τοὺς δεχώμεθα, ὄχι ὁμως νά τοὺς ἀφίνωμεν καί εἰς τόν βαθμόν τῆς ἱερωσύνης, ἀμῆ ὡς λαϊκοὺς νά τοὺς ἐχῶμεν πλέον."

Στὴν α' πράξιν τῆς Ζ' Συνόδου Σάββας ὁ ἡγούμενος τῶν Στουδίων ἐπεχείρησεν ἐκ τῆς περιόδου τῆς ἐπιστολῆς ταύτης νά ἀποδείξῃ, ὅτι δέν πρέπει νά γίνωνται δεκτές οἱ παρὰ τῶν αἵρετικῶν χειροτονίες, πρὸς τόν ὅποιον ἀντέτεινεν ὁ Ἅγιος Ταράσιος, ταῦτα ἐπὶ λέξει εἰπών: **“Οὐ περὶ**

παντός ἐπιστρέφοντος ἀποφαίνεται ὁ Πατὴρ μὴ δεχθῆναι, ἀλλὰ περὶ τῶν πρωτάρχων τῆς αἵρέσεως, καί τῶν ἐμπαθῶς ἐγκειμένων, καί ῥήμασι μὲν σχηματιζομένων τὴν ἀλήθειαν, περὶ δέ τὸν νοῦν κακουρούντων...

“Ὅθεν μετὰ ταῦτα εἰπόντος πάλιν τοῦ Ταρασίου “Τὴν ἀκρόασιν ἐποιησάμεθα τῶν πατρικῶν ἐνταλμάτων. Τί οὖν δεῖ δέχεσθαι τοὺς ἐξ αἵρετικῶν χειροτονηθέντας.”

Ἡ ἁγία Σύνοδος εἶπε, ναί, Δέσποτα, ἡκροασάμεθα καί δέον δέχεσθαι.”

(Καί προσθέτει ὁ Ἅγιος Νικόδημος: **“Ὁρα καί τόν ξη' ἀποστολικόν. Σημείωσαι ὁμως ὅτι οἱ ἐκονομάχοι οὗτοι καί πάντες οἱ ἄλλοι αἵρετικοί, τῶν ὁποίων τὰς χειροτονίας ἐδέχθη ποτὲ ἡ Ἐκκλησία, κατ' οἰκονομίαν καί συγκατάβασιν, καί ὄχι κατὰ ἀκρίβειαν. οὗτοι, λέγω, ἦσαν ὀρθῶς καί κατὰ τόν τύπον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας βεβαππισμένοι. Δι' ὃ καί ἡ Ἐκκλησία, καθὼς ἐδέχθη τό βάπτισμα αὐτῶν, οὕτως ἀκολουθῶς ἐδέχθη καί τὰς αὐτῶν χειροτονίας, οἱ δέ Λατῖνοι καί οἱ ἐξ αὐτῶν, καί ὅσοι ἄλλοι τοιοῦτοι, δέν εἶναι ὀρθῶς βεβαππισμένοι. Δι' ὃ καί ἡ Ἐκκλησία, καθὼς δέν ἐδέχθη τό βάπτισμα αὐτῶν, ὅπερ ἐστὶ πρῶτον τῶν Μυστηρίων, πολλῶ μᾶλλον δέν δέχεται τὰς χειροτονίας αὐτῶν. Διὰ τοῦτο χρεῖα εἶναι αὐτοῖ νά βαπτισθοῦν καί νά χειροτονηθοῦν ἀπὸ Ὀρθοδόξους ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς. (Πηδάλιον, Ἀγίου Νικοδήμου, ὁ.π. σελ. 561, ὑπόστ. 1.)**

“... Ἐκεῖνοι δέ πάλιν ὅπου ἐσυκοινώνησαν εἰς τὴν αἵρεσιν ταύτην ὄχι μέ γνώμην ἐλευθέραν καί ἐκούσιον, ἀλλὰ μέ βίαν καί στενωχωρίαν, ἐφάνη εὐλογον καί συγχώρησις εἰς τούτους νά δίδεται, ὅταν ἐπιστραφῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καί τόν τόπον τοῦ κλήρου πάλιν νά ἐχῶσιν. Ἦτοι, καθὼς ἦτον πρῶτον ἱερεῖς, ἔτσι καί πάλιν νά μένωσιν ἱερεῖς. Εἶναι δέ ἄξιον συγχωρήσεως, ὄχι μόνον διότι ἐβιάσθησαν ὑπὸ τῶν αἵρετικῶν, ἀλλὰ καί διὰ τὴν οἰκονομίαν, ὅπου λέγουσι πῶς ἔκαμαν· διότι, ἀπολογοῦνται, πῶς δέν ἐσυκοινώνησαν τῇ αἵρέσει κατὰ ἀλήθειαν, ἀλλὰ μόνον κατὰ προσποιήσιν, καί τοῦτο δι' οἰκονομίαν καί συγκατάβασιν, διὰ νά μὴ διαχωθοῦν δηλ. τελείως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοὶ καί ἀντ' αὐτῶν κατασταθῶσιν ἀσεβέστατοι ἄλλοι καί φθειρωσι τελείως τοὺς ὀρθοδόξους. Ὅθεν ἐπρόκριναν νά ὑπομείνουν τό βάρος τῆς κατ' ἀνάγκην ἀρνήσεως, καί νά μὴ ἀπολεσθῇ τό πλῆθος τῶν ὀρθοδόξων. (Ἀγίου Νικοδήμου, ἑρμηνεῖα στήν ἐπιστολή τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, ὁ.π. σελ. 561).

Τά αὐτὰ γράφει ὁ Θεῖος Πατὴρ, δεύτερος Χρυσόστομος, Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης εἰς

“Αγιοι Κολλυβάδες10

τό Ἱερὸν Πηδάλιον γιὰ τοὺς ὑποδίκους αἰρετικούς:
*Προλεγόμενα ἐν γένει περὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων,
λθ' ι."* **Ὅτι τὰ περισσότερα ἐπιμία, τὰ ὑπὸ τῶν
κανόνων διοριζόμενα, τρίτου προσώπου ὄντα,
προστακτικοῦ μὴ παρόντος, ἐξ ἀνάγκης
χρειάζονται καὶ θ' ἄνθρωπον παρόν (ὅπερ ἐστὶν ἡ
σύνδοδος) διὰ νά ἐνεργηθοῦν."**

**6. Ἐπαναλαμβάνεται τὸ βάπτισμα τῶν
Νεοημερολογιτῶν καὶ πότε;**

**Τί συνέβαινε ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὅταν
ἐπαναλαμβάνονταν τὸ βάπτισμα κανονικῶς
βαπτισθέντων Μωαμεθανῶν;**

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἰσχύουν τὰ ἀνωτέρω
ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου. Ὅταν
δὲν ὑπάρχει τριτὴ κατάδουσις (βεβαιωμένα ὁμως μὲ
ὀπτικοακουστικά μέσα ἢ τοῦλάχιστον μὲ
ὑπεύθυνες δηλώσεις δύο ἢ τριῶν αὐτοπτῶν
μαρτύρων), τὸ βάπτισμα ἐπαναλαμβάνεται, στήν
οὐσία δὲν ἐπαναλαμβάνεται ἀλλὰ τώρα γιὰ πρώτη
φορὰ γίνεται. Αὐτὸ ἰσχύει πάντα καὶ σὲ καιρὸ
εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας (μὴ κηρυσσομένης δηλ.
αἰρέσεως).

Ὅταν γίνεται βάπτισμα γιὰ τὴν ἐξάλειψη
κωλυμάτων τῆς ἱερωσύνης αὐτὸ εἶναι ἀπαράδεκτο,
ὅπως καὶ τὸ βάπτισμα τῶν Ἀγαρινῶν, πού
βαπτίζονταν μὲ τρεῖς μὲν καταδύσεις ἀλλὰ ὄχι
γιατὶ πίστευαν στὸν Χριστὸν ἀλλὰ γιὰ νά μὴ
μυρίζουν τὰ σώματά τους. (Εἶχαν παρατηρήσει ὅτι
τὰ σώματα τῶν Χριστιανῶν δὲν βρωμοῦσαν, ὅπως
τὰ δικά τους, καὶ γι'αὐτὸ πολλοὶ βαπτίζονταν καὶ
μυρώνονταν). Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς ἀργότερα
πίστευαν εὐλικρινά στὸν Χριστὸν καὶ προσέρχονταν
σὴν Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τοὺς (ξανα)βάφτιζε.

**7. Τηρεῖται σήμερα ἡ πλήρης ἀπαγόρευσις
τῆς μεταδόσεως τῶν μυστηρίων στοὺς
Νεοημερολογίτες ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς
Ἱερεῖς τῆς Ἱεράς μας Συνόδου;**

Σήμερα δὲν δικαιολογεῖται καμμία
μετάδοσις τῶν Ἁγίων Μυστηρίων στοὺς
Νεοημερολογίτες, γιατί ἀκολουθοῦν τὴν
παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μᾶς μεταδίδουν
τὸν μολυσμὸν, μέσφ τῆς διακοινωνίας, ἐάν δηλ.
κοινωνοῦν καὶ στὸ Νέο καὶ στήν Ἐκκλησία. Ἐάν
αὐτὸ γίνεται, ὀφείλουν οἱ Ἀρχιερεῖς νά ἐπιβάλλουν
ἐπιτίμια· οὔτε κἀν τοῦ εὐχελαίου δὲν μετέχουν οἱ
Νεοημερολογίτες πρὶν προσέλθουν σὴν
Ἐκκλησία.

8. Τί συμβαίνει μὲ τοὺς Ρώσους τῆς

Διασπορᾶς σήμερα;

**Μέ ποιούς ἔχουν κοινωνία οἱ ὑπὸ τὸν
Λαῦρον Ρῶσοι τῆς Διασπορᾶς;**

**Ποιές εἶναι οἱ τελευταῖες ἐξελίξεις στὴν
Ρωσσία; Ὑπάρχουν διασπάσεις καὶ στοὺς
Ὁρθόδοξους;**

Τελευταία διάφορα σχίσματα ἔγιναν
ἀνάμεσα στοὺς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς.

Τὸ 1982 χειροτονήθηκε μυστικά ὁ
ἀρχιμανδρίτης Λάζαρος ὡς ἐπίσκοπος Ταμπώφ,
ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Καννῶν Βαρνάβα.

Χειροτονήθηκαν στίς Βρυξέλλες ὡς
ἐπίσκοποι ὁ Βαλεντίνος τοῦ Σουζντάλ καὶ ὁ
Βενιαμίν τοῦ Κουμπάν.

"Ἀπεχώρησε" μετὰ τὸ 2000 ὁ
Ἀρχιεπίσκοπο-πος Βιτάλιος καὶ ἐξελέγη ὡς
Ἀρχιεπίσκοπος ὁ Μητροπολίτης Λαῦρος.

Δημιουργήθηκε ἀργότερα καὶ δεύτερη
Σύνδοδος καὶ στοὺς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς, ὅταν
ἐπανῆλθε ὁ Βιτάλιος καὶ δημιούργησε καὶ πάλι τὴν
δική του Σύνδοδο.

Ἀπὸ τὴν Ρ.Ο.Ε.Δ. ἐντὸς Ρωσσίας
ἀναγνωρίζονται σήμερα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λάζαρος
τοῦ Ταμπώφ καὶ οἱ ἐπίσκοποι Βενιαμίν τοῦ
Κουμπάν, Εὐτύχιος τοῦ Ἰσίμ καὶ Σιθρηίας καὶ ὁ
Ἀγαθάγγελος τῆς Συμφερουπόλεως.

Διάφορα σχήματα (τῶν Ὁρθόδοξων τῶν
κατακομβῶν) ὑπάρχουν ἐντὸς Ρωσσίας, πού ὁμως
δὲν ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τοὺς Ρώσους τῆς
Διασπορᾶς:

Ἡ Ρωσικὴ Αὐτόνομος Ὁρθόδοξος
Ἐκκλησία.

Ἡ ὁμάδα τοῦ ἐπισκόπου Ἀλεξάνδρου τοῦ
Καζάν.

Ἡ ὁμάδα τῶν Σεραφειμο-Γεναδιτῶν.

Ἡ ὁμάδα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀμβροσίου.

Ἡ ὁμάδα τοῦ ἐπισκόπου Ἰσαάκ στὴ
Μόσχα.

Ὑπάρχουν ὡστόσο καὶ κοινότητες πού
ποιμνίζονται ἀπὸ ἐπισκόπους τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς
Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας.

Σήμερα ὁ ἀρχιεπίσκοπος Μάρκος τῆς
Γερμανίας, (τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς
ὑπὸ τὸν Λαῦρον), κοινωνεῖ πρὸς τὸ οἰκουμενιστικὸ
πατριαρχεῖο τῆς Σερβίας, (βλ. σχετικὰ "ἰδί Β' ὠδ",
4/2000, σελ. 19-20 καὶ 2/2001, σελ. 10-11), πού εἶναι
κοινωνικὸ καὶ μὲ ὅλους τοὺς Νεοημερολογίτες καὶ
τὰ Νεοημερολογιτικά καὶ οἰκουμενιστικὰ
πατριαρχεῖα. Μὲ τὴν Σύνδοδο αὐτὴν ἔχουν
κοινωνίαν καὶ οἱ ἐνιστάμενοι τοῦ κ. Κυπριανοῦ.

“Αγιοι Κολλυβάδες 11

9. Υπάρχουν “Αγια λείψανα στο σχίσμα και στην αίρεση;

Τί συμβαίνει στο Παλαιό; Έχουμε Αγίους και “Αγια λείψανα;

10. Τί συμβαίνει με τον μεγάλο Πατέρα της Σερβικής Έκκλησίας Πατέρα Ίουστίνο Πόποβιτς; Έμεινε μέχρι τέλος κοινωνικός προς τό Σερβικό Πατριαρχείο;

Στό σχίσμα καί στην αίρεση του Νεοημερολογιτικού-Οικουμενισμού δέν υπάρχουν άγια λείψανα.

Άντιθέτως βλέπουμε στίς τάξεις του Παλαιού νά αναδεικνύονται “Αγιοι καί νά αναγνωρίζονται μάλιστα μετά θάνατον καί από τά Νεοημερολογίτικα Πατριαρχεία, όπως ό “Αγιος **Ίωάννης ό Ρουμάνος, ό Χοζεβίτης**, (+1960) πού άναγνωρίστηκε τελευταία από τό Πατριαρχείο της Ρουμανίας ως άγιος, παρά τό γεγονός ότι ούδέποτε κοινώνησε μέ κανένα Νεοημερολογίτη καί δίδασκε τήν άποτειχισή από τούς Οικουμενιστές καί τούς Νεοημερολογίτες!

Στίς τάξεις μας έχουμε τό άδιάφθορο λείψανο του μεγαλυτέρου ίσως Αγίου του 20ου αιώνας, του **Άγιου Ίωάννου του Μαξιμοβιτς, του θαυματουργού στυλίτου, Άρχιεπισκόπου Σαγκάης καί Σάν Φραντσίσκο**. Μήπως αυτός ήταν κοινωνικός προς τήν παγκόσμια Όρθοδοξία;

Δικός μας είναι καί ό άλλος “Αγιος της Όρθοδόξου Ρωσικής Διασποράς, από τόν όποίο έχουμε καί τίς χειροτονίες μας οί Όρθόδοξοι, ό **Άρχιεπίσκοπος Φιλάρετος!**

Τρία άδιάφθορα καί ευωδιάζοντα λείψανα μαρτυρούν πού αναπαύεται τό πνεύμα του Θεού!

Τρεις παγκόσμιοι Πατέρες καί θαυματουργοί έν ζωή καί μετά θάνατον άποδεικνύουν πού βρίσκεται ή Έκκλησία, πού είναι πάντοτε διωκομένη, χλευαζομένη αλλά καί στερεωμένη επί τήν πέτραν της άπαξ τοίς Αγίοις παραδοθείσης Πίστεως κατά τόν π. Γεώργιο Μεταλληνό.

Ύποκλινόμαστε μπροστά στό άνάστημα του π. Ίουστίνου Πόποβιτς, του μεγαλυτέρου Θεολόγου του 20ου αιώνας καί ως Αγίου τιμωμένου έν Σερβία καί παρ’ ήμών. **Ό π. Ίουστίνος ό Πόποβιτς διέκοψε τήν κοινωνία μέ τόν Οικουμενισμό:**

“Ύποστηρικταί τών Σέρβων συχνά ύποδεικνύουν τοιούτους άνδρας ως ό Άρχιμανδρίτης Ίουστίνος Πόποβιτς, σάν νά δικαιολογούν τοιούτοι Γνήσιοι Όρθόδοξοι Όμολογηταί τήν σημερινή κατάσταση στην Σερβική Έκκλησία. Μαζί μέ αυτό τό έπιχείρημα

σκοπίμως παραλείπεται τό λίαν χαρακτηριστικό γεγονός ότι ό πατήρ Ίουστίνος κατήγγειλε δημόσια τήν άποστασία της Σερβικής Έκκλησίας μέ τά πιό σκληρά λόγια, καί όπως είδαμε, διέκοψε τήν κοινωνία μέ τόν Σέρβο Πατριάρχη. Οί μόνοι πραγματικοί Γνήσιοι Όρθόδοξοι Σέρβοι στον κόσμο σήμερα είναι εκείνοι, οί όποιοι άκολούθησαν τόν πατέρα Ίουστίνο πού διέκοψε τήν κοινωνία μέ τό (αίρετικό=ψευτο) Πατριαρχείο.” (“Τ’ό ’δ’ύ Τί’ό Οίώ’”’Γ’ί ώ’οίε’ύ άδ’ώ’ό ή’Τ’ι ώ’’ι’α’ύ α’ι’ό ώ’”’ύ’ό ή’”’”’ά’δ’ ύ”””’ή’ο’ι’ ζ’ ώ’”’ύ’ά’δ’ ά’δ’ εί’δ’ά’δ’ά’δ’ ή’ή’ή’”’δ’ά’δ’ ή’ά’ω’”’ ώ’”’ό’ ύ’ά’”’ό’ ά’ά’ω’ι’ά’i’ή’ά’ω’.”) .Βλ. τό μνημειώδες έργο “Τ’ό ώ’i’ά’ω’i’u’”’ύ’ ώ’”’ό’ ύ’”’ύ’ά’δ’ Οίώ’”’Γ’i’ ε’”’i’η’”’ ά’ε’i’ά’i’”, του ύ’”’ά’i’η’ά’i’ Μ’ύ’ύ, σελ. 364.

11. Προβλήματα καί σχίσματα άπειλούνται από τήν πράξη νά κοινωνούν οί Χριστιανοί τό Σάββατον καί όχι τήν Κυριακήν, έπιστρέφοντας εις τόν Ίουδαιισμόν, ένώ ό Κύριος τήν Κυριακήν έτίμησεν, κατ’ αυτήν άνέστη, ή όποία είναι ή Μία τών Σαββάτων ή Βασιλις καί Κυρία, ή Έορτή τών Έορτών καί ή Πανηγυρις τών Πανηγύρεων, κατ’ αυτήν εξαπέστειλεν τό Πνεύμα τό “Άγιον, τήν ήμέραν της Πεντηκοστής.

12. Επίσης προβλήματα δημιουργούνται καί μέ τό θέμα της ύποχρεωτικής τριήμερης νηστείας πρό της Θείας Μεταλήψως μιά καί δέν ύπάρχει σχετικός Έιερός Κανόνας πού νά τήν επιβάλλει. Δέν έχουμε ώστόσο κανένα “Άγιο της Έκκλησίας μας πού νά διδάξε ότι δύναται κανείς νά προσέρχεται άνευ νηστείας. “Όλοι άνεξαιρέτως οί “Άγιοι ήταν μεγάλοι νηστευτές καί έγκρατευτές, διδάκαλοι της νηστευτής καί της έγκρατειας. (“νηστεία, άγρυπνία προσευχή ούράνια χαρίσματα λαβών”, “έγκρατειας διδάσκαλον...”, ψάλλει καί διδάσκει ή Έκκλησία μας. Καί οί μεγάλοι ήγέτες του Κολλυβαδικού κινήματος, **Άγιοι Νικόδημος, Μακάριος ό Κορίνθου, Άθανάσιος ό Πάριος** αλλά καί ό μεγάλος καί **Θεοφόρος Γέροντας της Αίγινης Ίερώνυμος** διδάσκουν ότι γιά νά προσέρχεται κάποιος στην Θεία Μετάληψη, άρκει ή τριήμερος νηστεία. Τό βασικότερο ώστόσο κριτήριο γιά τήν άδεια προσελεύσεως εις τά ζωποία μυστήρια είναι ή εξέτασις ύπό του Πνευματικού του **κατά πόσον ό έξομολογούμενος έχει δώσει όλην τήν ψυχήν του στον Θεόν καί έχει ειλικρινώς μετανοήσει, όπως όρίζει καί ή Στ’ Οικουμενική Σύνοδος στον ΡΒ’ Έιερόν Κανόνα της.**

13. Παρασιναγωγές δημιουργούνται όταν γίνονται πράγματα άγνωστα στην Παράδοση της εκκλησίας μας, όπως άγιονέρια, λαδόνερα γιά ξεματιάσματα καί έξορκισμοί από μοναχούς, διακόνους καί λαϊκούς καί κατηγορούμαστε, όλη ή

“Αγιοι Κολλυβάδες12

Ἐκκλησία, ὡς ἀγύρτες καί τσαρλατάνοι ἔνεκα τῶν λίγων πού ἀπό ἀγνοια, πλάνη, ἀγραμματοσύνη ἢ γιά κερδοσκοπία ἀκολουθοῦν τέτοιες τακτικές. Θά πρέπει ἡ Ἐκκλησία νά διαφωτίσει τούς ἀδελφούς μας, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τέτοιες τακτικές, ὥστε νά παύσουν νά ἀμαρτάνουν καί νά παρασύρουν καί ἄλλους στήν ἀνομία καί νά παύσει νά βλασφημεῖται τόν ὄνομα τοῦ Κυρίου στά ἔθνη κατά τόν Ἀπόστολον.

14. Ἐνῶ δεχόμαστε διά μύρου τούς προσερχομένους ἐκ τοῦ Νέου ἡμερολογίου, τί πρέπει νά γίνεται, ὅταν πιστοί ἀπό ἄλλες παρατάξεις τοῦ Παλαιοῦ προσέρχονται στήν Ἐκκλησίαν μας;

Στή σημερινή μας εἰσήγηση δώσαμε ὀρισμένες βασικές ἀρχές μέ ἀφετηρία τίς ὁποῖες θά πρέπει νά ἐξεταστοῦν καί νά βρεθοῦν οἱ λύσεις. Στά πλαίσια μιᾶς σύντομης εἰσηγήσεως δέν εἶναι δυνατόν νά φωτιστοῦν ἀναλυτικά ὅλα τά σχετικά προβλήματα.

Μετά ἀπό διεξοδική μελέτη καί κατάθεση ἀπόψεων στήν Ἱερά μας Σύνοδο θά πρέπει νά ληφθοῦν ἀποφάσεις ἀπό τούς Ἀρχιερεῖς μας, τίς ὁποῖες θά ἐπικυρώσει καί ἡ συνείδηση τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ μας ἐν τῷ χρόνῳ μέ βάση τήν διαχρονική διδασκαλία καί τήν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας.

15. Ἄς λησμονήσουμε, ὅμως γιά λίγο τίς τεχνικές συζητήσεις γιά τήν Ἐκκλησία, τήν ἀποστολή της, τίς μεθόδους της. Ὅχι βέβαια πώς οἱ συζητήσεις αὐτές εἶναι λάθος καί δέν χρειάζονται, ἀλλά μποροῦν νά γίνουν χρήσιμες καί γεμάτες νόημα μονάχα μέσα σέ ἕνα πλαίσιο θεμελιακό καί τό πλαίσιο αὐτό εἶναι ἡ "χαρά μεγάλη" ἀπό τήν ὁποία ὅλα τά ἄλλα στό Χριστιανισμό ἀναπτύχθηκαν καί ἀπέκτησαν τό νόημά τους.

"Ἰδοῦ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην" ἀρχίζει τό Εὐαγγέλιο καί τό τέλος του εἶναι: *"Καί αὐτοί προσκυνήσαντες αὐτόν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης..."* (Λουκ. 2, 10-24, 52).

Πρέπει νά ξαναποκτήσουμε τό νόημα αὐτῆς τῆς μεγάλης χαρᾶς. Πρέπει νά συμμετάσχουμε στή χαρά, ἂν γίνεται, προτοῦ συζητήσουμε ὅτιδήποτε ἄλλο - ἀποστολές καί προγράμματα, τεχνικές καί μελέτες.

Ἡ χαρά ὡστόσο δέν εἶναι κάτι πού κανεῖς μπορεῖ νά καθορίσει ἢ νά ἀναλύσει. Μπαίνει κανεῖς στή χαρά. **"Ἐἰσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ κυρίου σου"** (Ματθ. 25, 21).

Καί δέν ἔχουμε ἄλλο μέσο γιά νά μποῦμε

στή χαρά αὐτή, ἄλλο τρόπο γιά νά τήν καταλάβουμε, ἐκτός ἀπό τήν μοναδική πράξη, πού ἀπό τήν ἀρχή στάθηκε γιά τήν Ἐκκλησία καί ἡ πηγή καί τό πλήρωμα τῆς χαρᾶς, ἐκτός ἀπό τό ἴδιο τό **μυστήριο τῆς χαρᾶς, τήν Θεία Εὐχαριστία.**

Γιαυτό ἀγωνιζόμαστε κατά τῆς αἱρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί ἀποτειχίζομαστε ἀπό τήν καινοτομία. Φεύγουμε τόν μολυσμόν τῆς αἱρέσεως. Καί μέ τό αἷμα μας ἀκόμη θά διατηρήσουμε τό Θυσιαστήριο μας ἀμόλυντο ἀπό κάθε αἱρετική ἐπιμειξία, γιά νά ἐξακολουθῇ νά εἶναι ἡ πηγή τῆς χαρᾶς μας καί τῆς ζωῆς, ἡ πύλη τῆς Εἰσόδου μας στήν αἰώνια χαρά τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς αἰωνίας ζωῆς.

IA`" " K ~~- ε ' - 14

Ἅγιοι Κολλυβάδες 15

IA`" " K ~~- ε ' - 16

1A`" " K ~~- ; '17

